

نشست وزرای خارجه مصر، امارات، بحرین، رژیم صهیونیستی و آمریکا در منطقه اشغالی «نقب»

پیمان نقب، ناتوی منطقه‌ای جدید عربی-اسرائیلی است؟

سنگ بنای تکه‌تکه شدن جهان عرب

دیگر ابرقدرت مخوف در جهان نیست، بخصوص اینکه ضعفش به روشنی در جنگ اوکراین نمایان شده و اوکراینی‌ها را به عنوان قربانیان این جنگ تنها گذاشته و همراه ناتو که رهبری‌اش را بر عهده دارد یک سرباز نیز برای یاری آنها اعزام نکرده است.

امریکا اکنون به دنبال یاری طلبیدن از دولت‌های عربی یکی پس از دیگری رفته تا با او در جنگ اوکراین در یک جبهه قرار گیرند، بدون اینکه بتواند جز یک یا دو کشور را برای این جنگ آماده سازد.

کشورهای عربی که در جبهه دیگری ایستاده و هدف این ائتلاف جدید هستند، باید سکوت خود را شکسته و بسرعت برای صف آرایی اقدام کرده و یک جبهه واحد عربی-اسلامی ایجاد کنند. منظور ما در اینجا الجزایر، سوریه، عراق، یمن، لبنان و گروه‌های مقاومت فلسطینی و برخی کشورهای خلیج [فارس] است که هنوز موضع خود را کاملاً مشخص نکرده‌اند.

محور ملی جدید عربی در مقابل اسرائیل همه ابزار قدرت را با خود به همراه دارد و پشت آن کشور بزرگ منطقه‌ای و اسلامی «شبه هسته‌ای» یعنی ایران و ائتلاف بین‌المللی هسته‌ای چین، روسیه، کره شمالی و هند ایستاده‌اند که آماده به زیر کشیدن تاج و تخت امریکا و از بین بردن امپراطوری دلار که از اصلی‌ترین عوامل تسلط امریکا بر مقدرات جهان به شمار می‌رود، هستند.

راز موفقیت ایران در چهار عامل اراده، خوداتکایی، طرح روشن سیاسی و رهبری مستحکم نهفته است که چهار عاملی است که در ایجاد همه امپراطوری‌ها بویژه اسلامی و عربی نقش داشته است. مایه تأسف است که این مشخصات در اکثر کشورهای عربی، اگر نگوییم در همه آنها، وجود ندارد و به همین دلیل است که ما در یک وضعیت نزولی مستمر قرار داریم که از پایین به پایین‌تر از آن رسیده است.

اینکه «یائیر لاپید» وزیر خارجه اسرائیل، چهار وزیر خارجه عرب را به نشست نقب کشانید، ما را آزار می‌دهد و اینکه وزیر خارجه مصر این کشور بزرگ پیشرو نیز در بین آنها بوده و تاج گل بر قبر بن گورین نهاد ما را بیشتر می‌رنجاند؛ بن گورین کسی که به همراه هم‌پیمانانش در حق اعراب و مردم مصر جنایت‌ها کرده و با خونسردی اسرا و کودکان مدرسه «بحر البقر» را قتل‌عام کرده‌اند.

ائتلاف ناتو با آن شکوه بزرگش در افغانستان و عراق و سوریه پیروز نشد و از این‌رو قطعاً فرزند کریمه اسرائیلی و عربی آن هرگز امنیت حکومت اشغالگر و شرکایش در «صلح ابراهیمی» را تأمین نخواهد کرد. خواهیم دید.

فهرست تروریسم خواهد بود.

نشست نقب دو روز به طول خواهد انجامید و این بدان معناست که دستور کار نشست برای ایجاد اساسنامه یک پیمان و معاهده دفاع مشترک و برنامه اجرایی میدانی، امنیتی و نظامی با نظارت امریکا کاملاً آماده شده و به معنای ایستادن در جبهه امریکا در جنگ اوکراین و در مقابل روسیه است که باید گفت این یک قمار بزرگی است که با خطرانی همراه بوده و برای موفقیت آن تضمینی نیست.

مطلقاً بحثی در این نیست که ایران با بازوهای نظامی هم‌پیمان خود یک خطر موجودیتی برای حکومت اشغالگر اسرائیل محسوب می‌شود و این چیزی است که به نفع ما اعراب یا حداقل برای کسانی که هنوز به این موضوع ایمان دارند، است؛ اما خطر [ایران] برای ۱۱۰ میلیون مصری یا برای مغرب که بیش از پنج هزار کیلومتر با ایران فاصله دارد، چیست؟

این اجلاس و برنامه‌های آن، سنگ بنای ناتوی جدید عربی-اسرائیلی، تکه تکه شدن جهان عرب، دفن اتحادیه عرب و نهاد اجلاس سران عرب و همراه با آن موضوع فلسطین و عربی بودن بیت‌المقدس و اصل قرار دادن کامل پروژه صهیونیسم و دادن تاز به این رژیم است؛ بخصوص پس از نبرد اخیر «شمشیر قدس» که اسرائیل در سایه افزایش قدرت محور مقاومت و کسب توانایی موشکی با حمایت پهلپادهایی که نیروی هوایی و برتری ویژه نظامی اسرائیل را به حاشیه رانند، از لحاظ روحیه و از جنبه نظامی، به احتضار درآمده بود.

بسیار دردناک است که وزرای خارجه عرب مشارکت‌کننده در این نشست، به دیدن قبر «بن گورین» مؤسس اسرائیل رفته و برای تکریم، تاج گل در آنجا گذاشتند و بعید نمی‌دانستیم که برخی از آنها برای مرگش اشک ریخته و فاتحه هم بخوانند. سؤال ما این است که آیا تاکنون کسی از مقامات اسرائیل یا امریکا به دیدن مزار جمال عبدالناصر رئیس‌جمهور عربی و مسلمان مصر آمده است؟ باید گفت که نشست نقب، نشست ذلالت و کرنش بود.

گماردن اسرائیل به عنوان رهبر پیمان ناتوی منطقه‌ای جدید، گناه و خطای بزرگی است و این پیمان هرگز در برابر ایران و محور مقاومت موفق نخواهد شد و نگرانی کشورهای عضو را رفع نکرده و امنیت آنها را تأمین نخواهد کرد؛ بلکه چه بسا شرایط را وخیم کرده و خطرات امنیتی بدتری را متوجه کشورهای عضو کند، از جمله اینکه به بی‌ثباتی حکومت‌هایشان بینجامد.

امریکای شکست خورده در عراق، افغانستان، سوریه و ونزوئلا

■ عبدالباری عطوان
سردبیر روزنامه رای‌الیوم

رای‌الیوم
مجله خبری مستقل

آیا نشست نقب، ناتوی منطقه‌ای جدید عربی-اسرائیلی را تشکیل خواهد داد؟ آیا ایران بهانه است؟ زیارت اعراب از قبر «بن گورین» و قرائت فاتحه برای او چه معنایی دارد؟ پاسخ تهران و کشورهای مورد هدف چگونه خواهد بود؟ و مصر چگونه در این دام افتاد؟

در پنج روز گذشته سه نشست در نقب، شرم‌الشیخ و العقبه برگزار شده که اسرائیل در همه آنها به شکل مستقیم و غیرمستقیم بازیگر اصلی بوده و هدف از این نشست‌ها به قدرت رساندن اسرائیل به عنوان رهبر منطقه و تأسیس پیمان ناتوی عربی-اسرائیلی در پهنای سرزمینی توافقی‌های پیشین و جدید «صلح ابراهیمی» بوده است.

نشستی که بزودی سنگ بنای پیمان جدید را خواهد گذاشت، همین نشست پنجمی است که امروز در نقب، در جنوب فلسطین اشغالی با حضور آنتونی بلینکن، وزیر خارجه امریکا و هم‌تایان مصری، اماراتی، مغربی، بحرینی و اسرائیل به عنوان «میزبان» آغاز به کار کرد.

این نشست در ارزیابی ما خطرناک‌تر از نشست‌های قبلی است، چرا که به آغوش گرفتن رسمی و علنی حکومت اشغالگر در همه سطوح از سوی جهان عرب اشاره دارد و بدون هیچ‌گونه خجالتی یا کمترین نشانه‌ای از عزت نفس، امنیت و موجودیت اسرائیل را به کشورهای عربی شرکت‌کننده در این نشست برای مقابله با محور مقاومت به رهبری ایران، مرتبط می‌سازد.

کشورهای مشارکت‌کننده دلیلی که به عنوان بهانه و پوشش برای مشارکت در این نشست‌ها مطرح می‌کنند، احتمال به نتیجه رسیدن مذاکرات وین و توافق هسته‌ای جدید با ایران است که مهم‌ترین بندهای آن رفع تمامی تحریم‌ها و شناسایی نقش منطقه‌ای ایران و آزادسازی صد میلیارد دلار به همراه غرامت‌هایی که به دویست میلیارد دلار می‌رسد و مهم‌تر از همه اینها حذف نام سپاه پاسداران از